Assalamu aleikum wa-rahmatullahi wa-barakatuhu

Jag har fått några minuter av er tid, för att introducera mig själv, eftersom jag tror att många av er kanske inte känner igen mig.
Så först lite historik - och historia är viktigt, för man måste veta bakgrunden och därför är det också viktigt att vi känner till Ladjnas bakgrund och Ahmadiyyaförsamlingens bakgrund här i Sverige

Mitt namn är doktor Qanita, stavas med q. Jag är specialistläkare med tre specialiteter och jag har en doktorsgrad, på engelska PhD som forensiker. Ni ser att jag går med kryckor. Det beror på att jag blev påkörd av en bil bakifrån, bilen smet, men jag skadade ryggen så att jag *aldrig mer* kan gå ordentligt.
Det jag lärde mig var att det är så mycket i livet som känns självklart, och vi vet inte hur värdefullt det är – inte, förrän vi har förlorat det. Som att kunna gå. Det är något vi bara gör – och inte förrän man inte längre kan gå inser man hur värdefullt det var - och vad man har förlorat.
Men jag har försökt lära mig någonting av den där olyckan, och utnyttja det jag har lärt mig för att hjälpa andra.

Ahmadiyyaförsamlingen i Sverige tog sin början den 14 juni 1956, så vår församling firar sitt 70-års jubileum i morgon, Jag är Sveriges första kvinnliga Ahmadi, jag skrev under Baiat den 22 juli 1967 personligen inför den tredje kalifen, hadrat Mirza Nazir Ahmad, måtte Allahs frid och välsignelser vara med honom, och jag är också Sveriges första nationella Sadr Lajna sedan Ladjna startade den 31 augusti 1969 i Sverige.
Så en liten fråga: Jag var den första nationella sadr Lajnah i Sverige - men vem kom efter mig som nationell Sadr lajnah i Sverige? Vet ni det? Och vem var den första sadr Lajnah här i Göteborg? Det är viktigt att alla Lajnahmedlemmar känner till lajnas historia i Sverige.
Jag har bland annat försökt tjäna Ahmadiyya genom att översätta församlingens böcker till svenska, och jag har översatt över 50 böcker, däribland den Heliga Qur'anen, Philosophy of the Teachings of Islam och Conditions of Bai'at. Jag är därtill författare och har hittills skrivit och publicerat 46 egna böcker, mest deckare och facklitteratur. Slutligen driver jag ett bokförlag som ger ut böcker åt andra författare.

Jag vill ge er **ett litet ord på vägen** så det jag vill prata om idag är **ödmjukhe**t och varför det är en så viktig egenskap, både i våra relationer med andra människor och i vårt förhållande till Allah.
Att vara ödmjuk betyder att man tänker mindre på sig själv och mer på andra. En ödmjuk person känner *sitt* värde, men känner också respekt för *andra* människors värde.
Ödmjukhet visar sig på många sätt i vardagen. Det kan vara att lyssna när någon annan talar, även när vi redan vet svaret. Det kan vara att vara punktlig och inte låta andra vänta. Det kan vara att erkänna när vi har gjort fel och be om ursäkt. Det kan också vara att glädjas åt *andras* framgångar istället för att bli avundsjuka.
När människor är ödmjuka blir relationer starkare. Det blir lättare att samarbeta, lösa konflikter och visa omtanke. Många problem uppstår när vi bara vill ha *vår egen* vilja igenom eller när vi tror att *vi* alltid har rätt. Ödmjukhet hjälper oss att se saker från *andras* perspektiv och att behandla människor med respekt. Det är viktigt att visa medkänsla och sätta *andras* behov före våra egna.

Men ödmjukhet handlar inte bara om hur vi ser på andra människor. Den handlar också om hur vi ser på oss själva inför Allah.
Inför Allah påminns vi om att allt vi har ytterst är en gåva från Honom. Våra förmågor, våra möjligheter och till och med livet självt, är inget vi har skapat själva. När vi inser det, växer både tacksamheten och ödmjukheten, för vi klarar egentligen ingenting alls av egen kraft.
Det innebär att vi ska ha ett hjärta som är villigt att lära, lyssna och lita på Honom.
Den Utlovade Messias, måtte Guds frid och välsignelser vara med honom, är vår främsta förebild när det gäller ödmjukhet.

När man till exempel får ett ämbete av Allah så är det en så stor nåd, att man från djupet av sitt hjärta måste böja sig inför Honom i ödmjukhet och tacksamhet över Hans gåva.
Det betyder att man inte kan vara högfärdig eller mallig eller tro att man är något, för att man har uppnått en viss position, för det innebär att Allah har lagt ett ansvar på den personen och därför bör man känna ödmjukhet i sitt hjärta. Man ska vara villig att tjäna och hjälpa andra. Det är en tanke som går emot mycket av det samhället ofta lär oss, där framgång mäts i status, makt eller popularitet.

Att vara ödmjuk kräver styrka. Det är ofta lättare att försvara sig, skryta eller försöka framstå som bättre än man är. Men det krävs mod att erkänna sina misstag, att lyssna på råd och att hedra andra när de förtjänar det.
Så hur kan vi bli mer ödmjuka? Vi kan börja med att lyssna mer än vi talar, vi kan visa uppskattning mot andra, vara villiga att lära oss nya saker och regelbundet tacka Allah för det vi har fått. *Små* handlingar av ödmjukhet kan göra *stor* skillnad, både för oss själva och för människorna omkring oss.
Ödmjukhet är inte svaghet - utan styrka. Den hjälper oss att bygga goda relationer med andra människor och att ha en rätt inställning inför Allah. När vi är ödmjuka blir vi mer öppna, mer tacksamma och mer kärleksfulla.
Jag brukar be en särskild bön om att aldrig bli högfärdig, utan vara ödmjuk och försöka utföra mina uppdrag så gott jag kan.

Dessutom är det så att ju högre position man har desto större ansvar har man, så när Allah ger en människa en hög position, så ger Han den människan ett mycket större ansvar än andra.

I Församlingen är alla lika tjänare inför Allah, men vissa har ett större ansvar. Därför förtjänar de vår respekt och att vi gör allt vi kan för att hjälpa dem i deras uppdrag.

Andra kanske inte alltid ser ansträngningarna man gör, men Allah ser *allt*, *Han* vet allt, och det är ju det som är det viktigaste, vad *Han* vet.

Ni får gärna fråga mig om det är något ni undrar över. Jag har med mig visitkort om någon vill ha. Men ring inte, utan använd e-mail.

Assalamu Aleikum